

∞ CoolWave – deel 2 ∞

Christian Deterink

Hoofdstuk 4.

“Goedemiddag”, zei de receptionist achter de balie vriendelijk.

Joe retourneerde moeizaam een groet, hijgend en alweer zwaar zwetend. Hij bevond zich wederom in het Hotel Majestic, het hotel waar hij de vorige nacht had geslapen. En vooral het hotel waar hij de vorige nacht zijn koffertje was kwijtgeraakt. Op de terugweg vanaf de snackbar waar hij zijn onfortuinlijke ontdekking had gedaan, hadden de gedachten door zijn hoofd gestormd. Hij had zijn koffertje verwisseld met dat van Eddie Hollis, dat leek wel duidelijk: zeker toen hij tussen de folders in de koffer een stapel adreskaartjes had gevonden met die naam erop. Gisternacht, toen ze uit de bar naar hun kamers waren teruggekeerd, toen moest het gebeurd zijn. In hun alcoholroes had geen van beiden iets gemerkt. Maar er hoefde nog niets verloren te zijn: een ongelukkig misverstand, dat was alles.

“Het kamernummer van Eddie Hollis alstublieft”, wist Joe uiteindelijk tegen de baliemedewerker uit te brengen.

“Pardon?”

“Ik heb iets van hem”, zei Joe die probeerde te glimlachen, terwijl hij naar zijn geheven koffer wees, “en hij iets van mij.”

De baliemedewerker keek hem fronsend aan, maar richtte toen zijn aandacht op de computer. Enkele klikken met de muis, een paar drukken op het toetsenbord en toen richtte de man zijn blik weer op Joe.

“Er logeert hier niemand met de naam Hollis, meneer.”

Joe’s adem stokte in zijn keel, “Dat moet! Kijk nog een keer!”

Weifelend deed de medewerker wat hem gevraagd was, maar na enkele momenten schudde hij zijn hoofd, “Geen Hollis. Weet u zeker dat hij hier logeert?”

“We zaten gisteren de hele nacht samen in de bar!”

“Dat hoeft niet te betekenen dat hij hier een kamer heeft, meneer”, zei de baliemedewerker op een pedante toon die Joe meteen irriteerde, “Hij kan ook in een ander hotel hebben overnacht.”

“Onmogelijk”, bracht Joe uit.

Maar daar dacht de werkelijkheid anders over.

“Jones. Joseph Jones. Mijn naam staat op de gastenlijst”, zei Joe tegen de gastvrouw van het conferentiecentrum, een Kaukasisch meisje dat volgens haar naamplaatje ‘Hedwig’ heette.

“Dat staat die ook, meneer, maar we laten niemand binnen zonder foto-identificatie.”

Joe zuchtte en schoof nog een keer het valse rijbewijs op de naam J. Jones, dat hij in een piepklein geluk bij een ongeluk in de achterzak van zijn broek had teruggevonden, naar haar toe.

“Dit is toch identificatie?”, vroeg hij.

“Geen foto. Sorry meneer”, zei het meisje glimlachend.

Joe boog even het hoofd en voelde opeens een scherpe hoofdpijn opkomen. Hij keek weer op en probeerde zo rustig mogelijk uit te spreken: “Luister, Hedwig. Ik weet dat je regels hebt, maar kom op, ik ben helemaal vanuit NYC gevlogen om hierbij te zijn. Tien uur in een vliegtuig, drie uur vertraging. Mijn hotel bleek ook nog eens helemaal buiten de stad te liggen. Moet ik echt helemaal terug gaan om mijn paspoort te halen? Dan zou ik de helft missen hier!”

“Sorry meneer, regels”, zei Hedwig nog steeds vriendelijk glimlachend. Het stak Joe dat ze zelfs geen nanoseconde had nagedacht over zijn voorstel.

“Maar bekijk mijn ID dan”, zei Joe die opeens rode vlekken van woede voor zijn ogen zag dansen. Hij drukte zijn pasje bijna in het gezicht van Hedwig, die terugdeinsde en nu eindelijk geen plastic glimlach meer op haar gezicht had.

“Security”, riep ze.

Joe sloeg met een gebalde vuist op tafel, “Hedwig, godverdomme!” Maar een moment later voelde hij al een dwingende hand op zijn schouder.

“Meneer, wilt u me volgen?”

Joe zat op een bank in de lobby van het Hotel Majestic, langzaam lurkend aan zijn koffie. Zijn zoveelste. Maar hoeveel koffie hij ook dronk, de hoofdpijn wilde niet zakken. Hij keek op zijn horloge en zag dat het al tegen de avond liep. Het galadiner was al begonnen en de premier was al binnen. Eigenlijk had Joe gepland om al voor dat moment toe te slaan. Godverdomme, hij had gefaald! En dat allemaal door een door drank gevulde nacht. Of nee, dat alles door die verdomde Eddie Hollis! Was hij die kerel maar nooit tegen gekomen! Hij keek nog weer eens met een schuin oog naar de receptie en de medewerkers daar achter, in de stille hoop dat die nog wat voor hem konden doen. Maar de kans dat zij hem nog wilden helpen was niet zo heel groot. Nadat hij over zijn toeren was teruggekeerd uit het congrescentrum, was hij meteen naar de baliemedewerker van dienst gelopen en hem aan een spervuur van vragen onderworpen. Of er misschien dan niet een meneer Hollis uitgecheckt had? Of ze dan anders konden vertellen wie de drankrekening van de bar had betaald? Of er zich echt niemand had gemeld die zijn koffertje kwijt was? Maar de baliemedewerker was niet erg coöperatief geweest en al zeker niet toen Joe zijn geduld was begonnen te verliezen. Hij moet tot zijn schande beseffen dat hij niet helemaal netjes was geweest.

Het eindresultaat van de hele onnodige scene was dat de receptie nog net had wilde beloven dat zij hem zouden inlichten als zich nog iemand zou melden die Hollis heette of een koffertje had. Maar dat was niet echt hoopvol. Zeker toen bleek dat Joe de receptie niet eens zijn mobiele nummer kon geven, want tot zijn frustratie had hij ontdekt dat ook zijn mobieltje klaarblijkelijk in zijn koffer gezeten had.

Joe masseerde zijn slapen en dacht na. Wat kon hij nog doen? Natuurlijk had hij inmiddels Eddie's koffer doorgenomen, op zoek naar aanwijzingen, maar dat had hem weinig verder gebracht. Veel bijzonders was het niet. Een verzameling folders en brochures van CoolBreeze producten. Een stapeltje visitekaartjes. Een notitieblok. Een paar kranten en tijdschriften. Joe had niets kunnen vinden waar hij iets aan had om Hollis mee terug te vinden.

Toen had hij bedacht dat hij natuurlijk gewoon het bedrijf van Hollis kon bellen. Misschien wisten die meer? In één van de telefoonhokjes van het hotel had hij hoopvol het nummer gekozen dat op de visitekaartjes stond. Maar tot zijn frustratie kreeg hij een antwoordapparaat: het kantoor was maandag weer bereikbaar. Shit, het weekend was daar in de States inderdaad net begonnen. Over twee dagen was hij de eerste....

Joe zag dat er ook een mobiel nummer op het visitekaartje stond, maar toen hij belde, nam er niemand op en kreeg hij de voice-mail.

“Dit is de mobiel van Eddie Hollis”, sprak de bekende stem hem toe als een spookverschijning, “laat uw boodschap achter na de...” Er klonk een piep en Joe had de verbinding verbroken.

En zo waren de mogelijkheden langzaam uitgeput. Zuchtend pakte Joe de koffer nog eens en zette hem op zijn schoot. Zonder veel hoop begon hij weer in de koffer te graven, tot hij opeens in een hoek iets hards voelde. Hij voelde beter. Ja, daar zat echt iets! Hoe kon het zijn dat hij dat gemist had? Zijn tastende vingers vlogen over de voering, tot hij een ritsje ontdekte. Een moment later had hij een mobieltje in zijn handen.

“Yes”, grijnsde Joe, opgetogen dat hij eindelijk vooruitgang boekte. Het ding bleek uit te staan en toen hij het aan zette (gelukkig was het niet beveiligd door een pincode) verscheen al snel in de display dat er vijf gemiste gesprekken waren. Het laatste nummer herkende hij als een lokaal nummer uit Hong Kong. Zou dat zijn eigen belletje zijn geweest? De vier gemiste gesprekken hiervoor waren allemaal van hetzelfde mobiele nummer. Hierna opende hij het adresboek. Een hele rij namen die hem geen van alles iets zei. Joe wiegde het mobieltje besluiteloos in zijn hand. Hij besepte opeens dat hij eigenlijk helemaal niet blij was met deze vondst: dat Eddie zijn eigen mobiel kwijt was, betekende dat hij nog minder kans had hem terug te vinden.

Hij werd uit zijn sombere overpeinzingen gehaald toen het mobieltje opeens begon te trillen en te rinkelen. Hij herkende het mobiele nummer, dit was de beller die al vier keer in het geheugen stond. Hij ademde diep in en nam op.

“Ja?”

“Eddie, eindelijk heb ik je te pakken, gekke rukker”, klonk een stem.

“Wie is dit?”, bracht Joe uit.

“Conny Strato, dwaas! Was je van de aardbodem verdwenen, of zo? Ik probeerde je al een hele tijd te pakken te krijgen!” Het duurde even voor Joe zich herinnerde dat Eddie over Conny Strato had verteld: het was zijn grote concurrent, de man die hij graag een nekschot had willen geven.

“Oh ja. Oké”, zei Joe die zijn gedachten probeerde te verzamelen, “maar, ik...”

“Niets te maren, Ed”, baste Conny alweer, “ik wil met je afspreken. Het kan natuurlijk niet zo zijn dat twee goede conculega's in den vreemde zijn en elkaar vermijden...”

“... maar, ik ben Eddie niet...”, gooide Joe er tussen.

“... en elkaars successen niet met elkaar bespreken”, sprak Conny daar gewoon doorheen. Eindelijk drong tot hem door wat Joe had gezegd: “Wat zeg je, ben je Eddie niet?” Hij lachte, “Ha, ben je nu al van je padje? Natuurlijk ben je Eddie, jongen, dezelfde sukkelaar al altijd. De verkoper die alweer zijn grote deal voor zijn neus voorbij ziet gaan. Alweer richting het absolute verkoopkanon, die goeie ouwe Strato!”

“Waar heb je het over?”, zei Joe scherp, die zich irriteerde aan de woordenstroom van deze blaaskaak.

”Ha, dat vertel ik je straks wel! Zet je maar schrap! Vier uur, de lobby van het Agoda. Zorg dat je er bent!”

“Maar, ik ben Eddie helemaal...”, begon Joe tot hij de pieptoon van een verbroken verbinding hoorde.

“Shit”, gromde hij.

Hij besefte dat er niets anders op zat de uitnodiging te accepteren.

Hoofdstuk 5.

Joe hoefde niet lang te zoeken toen hij eenmaal het Agoda was binnen gelopen. De prachtige lobby, met de hoge plafonds, de hardstenen vloer en de kunstig in elkaar overlopende vijvers gevuld met koi-kapers, was namelijk bepaald rustig. En zo had hij al snel de twee mannen op het oog die in een hoek gezeten op enkele fauteuils met elkaar zaten te smoezelen. Een smalle Aziat in een onberispelijk pad, en een forse man in een flanelen pak waar zijn hoofd nog roder bij afstak dan het al was. Joe had maar een blik op de zelfvoldane volgevreten kop nodig om enerzijds zeker te weten dat dit Connie Strato was en ten tweede te begrijpen waarom Eddie zo'n antipathie had gevoeld.

“Heren”, zei hij, toen hij naderbij kwam, zich afvragend hoe hij dit het beste kon aanpakken. Moest hij het spelletje meespelen en Connie proberen de nodige informatie te ontfutselen? Of moest hij meteen open kaart spelen?

Strato en de Chinees keken gelijktijdig op en Strato's gezicht brak open in een grijns: “Ah! Daar heb je hem, de geachte Edward Hollis.”

Joe wilde iets zeggen, toen Strato alweer vervolgde, “En zou je je niet eens voorstellen aan meneer Li Wong? Waar zijn je manieren?”

Joe stapte naar voren en stak zijn hand naar voren. De Chinees, die maar half overeind kwam, schudde die slap.

“Meneer Wong is mijn zakenpartner, Eddie, mijn kruiwagen, zagezegd”, ging Strato op keuveltoon door, “we hebben al een paar mooie deals gesloten deze week. Ichi Wan Electronics, alle kantoren van Encore Trading.”

“Mooi voor je”, gromde Joe, die zich in een vrije fauteuil liet neer zakken en zich afvroeg hoe hij het gesprek kon bijsturen.

“Maar genoeg over mij”, zei Strato opgeruimd, “Jij dan Eddie, vertel eens, heb jij al succes?” Strato grijnzend stootte op schooljongenwijze Wong aan, die ook al zijn perfecte gebit liet zien.

“Hou toch op”, zei Joe, die zich boos voelde worden. “Hoezo denk je toch dat ik Eddie ben?” Strato keek Joe verbijsterd aan en liet zich toen achterover in zijn fauteuil vallen, de handen geheven. “Ha, wat is dit nou Eddie? Schaam je je zo dat je niet meer wilt toegeven dat jij het bent?”

“Nee, serieus Connie”, beet Joe hem toe, “Heb je me ooit eerder ontmoet?”

Strato hapte naar adem, “Maar Eddie, wat is dit nu? Moet ik dat jou vertellen?”

Joe keek hem strak aan.

Strato wist niet meer hoe dit het had en krabde zich over zijn kruin, “Tja, ik ben je volgens mij wel eens op een beurs tegengekomen, toch? Maar voor de rest. Jij zit in Oakland California, ik in Atlanta Georgia. We lopen de deur niet plat bij elkaar...” Strato keek opzij naar Wong en deelde met hem zijn verbijstering. *Die is gek!*, straalde zijn gezicht uit.

“En hoe herken je me dan?”, hield Joe vol.

Strato lachte, “Eddie, ouwe reus, we bellen en mailen geregeld, dat weet je toch? We skypen zelfs soms. Ik weet echt wel wie ik voor me heb, hoor...”

Joe’s hoofd tolde. Dit was bizar, hij kreeg deze klootzak niet eens aan zijn verstand gepraat dat hij helemaal de verkeerde voor zich had.

“Eddie, luister”, zei Strato op verzoenende toon, terwijl die een hand op Joe’s knie legde, “het is duidelijk dat deze vreemde stad je niet onberoerd heeft gelaten. Je begint van het padje te raken. Is het niet tijd om naar huis te gaan, beste jongen?”

Joe sloeg Conny’s hand geïrriteerd weg, “En waarom zou ik dan doen?”

Strato grijnsde als die kater uit Alice in Wonderland, “Omdat die hele afspraak die je hebt bij Eminent Enterprises zinloos is, bijvoorbeeld. Nee, ontken maar niet dat je daar heen gaat!”

“Wat weet jij...?”, begon Joe. Eddie had hem toch verteld dat niemand nog wist van die bespreking van morgen?

“Eddie, ouwe jongen, ik weet alles”, zei Strato, alsof die gedachten kon lezen, “Ik ben er inmiddels ook aan boord. Dat contract kun je op je buik schrijven, dat gaat maar één kant op!” Condon Strato’s gestrekte duimen wezen richting hem zelf.

Joe voelde zich opeens boos worden. Hij wis hoe belangrijk het sluiten van dit contract voor Eddie, en hij vond het idee onverdraaglijk dat het in plaats daarvan naar deze luhannes van een vent zou gaan.

“Dat had je gedroomd!”, snauwde jij, terwijl hij, stram van de spanning die opeens op zijn spieren stond, als een opwindpoppetje, opsprong.

“Oh, kun je de waarheid niet aan? Moet je er al weer vandoor?”, smaalde Connie, “Wil je terug naar je mottige hotelletje om uit te huilen?” Strato overwinnaarsblik gleed naar Wong, die ogenschijnlijk smulde van de hele show.

Strato bekeek Joe nog een keer vanachter zijn half dichtgeknepen oogleden en haalde zijn neus op, “Sukkel!”

Joe voelde zich volledig rustig worden, een soort trance waar hij altijd in terecht kwam op de beslissende momenten. Het was één van de kwaliteiten wat hem zo’n goede

huurmoordenaar maakte; altijd de kalmte zelf als het erop aan kwam. Hij wenkte Strato alsof hij hem nog iets toe te voegen had en die kwam met enige tegenzin overeind, “Ja...?”

“Dit gesprek was nog niet beëindigd” fluisterde Joe heel zacht, zodat Strato nog dichterbij kwam om hem te verstaan, “dat is die nu pas!” En op het zelfde moment gaf hij Strato een

kopstoot. Een korte flitsende beweging waarmee hij al zo vaak een tegenstander had overrompeld. Zo ook nu. Joe hoorde en voelde hoe het bot in Strato's varkensneus brak, voor hij uit zijn evenwicht geraakt zwaar achterover terugviel in zijn fauteuil. Het bloed spoot al uit zijn neus voor hij nog maar de kans had het met een hand te proberen te stelpen. Hij kon alleen maar een korte gesmoorde gil slaken.

“Eminent is van Eddie”, beet Joe Condon Strato toe, “blijf er met je gore poten vanaf!” En met deze woorden draaide hij zijn rug toe naar de in shock verkerende Strato en Wong, die alleen maar met grote ogen van schrik kon toe kijken en beende naar de uitgang.

Hoofdstuk 5.

Die avond lag Joe languit op zijn hotelbed voor de televisie, gekleed in slechts zijn boxershirt. Omdat alle lampen uitgeschakeld waren, zette de tv de kamer in een spookachtig licht. Gedachteloos zapte hij langs de zenders, ondertussen de film van de dag nog een keer af draaiend. Eén en al rampspoed vanaf het eerste begin, moest hij concluderen. Zijn opdracht was mislukt en hij was er niet eens in geslaagd ook maar één stap dichterbij het raadsel te komen waar Eddie Hollis in hemelsnaam was gebleven. Dat er blijkbaar een vloek op hem rustte, was wel gebleken toen hij een paar uur geleden er Eddie's mobieltje nog eens bij had gehaald om te proberen dan maar zomaar iemand uit diens adresboek te bellen. Misschien dat hij zo iemand te spreken kreeg die wat meer kon vertellen. Maar toen zag hij dat de batterij blijkbaar leeg was, want het ding was zo dood als een pier. En een oplaadkabeltje was nergens te bekennen...

Natuurlijk had hij nog eens bij de balie gevraagd of zij hem konden helpen, maar wat dacht je? “We kunnen u helaas niet helpen, dit type stekker hebben we niet. Sorry, meneer Hollis!” Tja, meneer Hollis, ook zoiets! Terug in Hotel Majestic had de baliemedewerker van dienst, blijkbaar nog steeds boos op zijn eerdere gedrag, hem niet willen inchecken zonder paspoort en na een lange discussie die nogal vinnig was geëindigd, was hij woedend het hotel uitgebeend. Er had niets anders op gezeten op zoek te gaan naar een andere verblijfplaats. Na een lange zoektocht was hij uitgekomen bij het Hyde Hotel, waar zich natuurlijk precies hetzelfde probleem voordeed, want hij had nog steeds geen paspoort. Tot hij had bedacht dat hij Eddie's paspoort nog had. In arren moede probeerde hij daarom maar, zonder veel vertrouwen, toen hij aan de beurt was, om zich hier mee in te checken. Maar tot zijn verbazing was dit geen enkel probleem. De baliemedewerker controleerde Eddie's foto op het paspoort kort, toonde geen spoortje twijfel en gaf hem vriendelijk de sleutel met de woorden: “Welkom, meneer Hollis. Ik hoop dat u een prettig verblijf heeft.”

Opeens werd zijn aandacht getrokken door de televisie door iets wat hij herkende. Inderdaad, het was de voorgevel van het Hyatt Conference Centrum, waar hij eerder die dag nog was geweest. Hij draaide het geluid harder. Het was ATV zag hij, een lokale zender. Een journalist met microfoon voor de borst stond een verhaal af te ratelen, dat hij niet kon volgen, tot zijn oog viel op de tweetalige balk met nieuwsberichten onderin in het beeld. “Gala-diner opgeschrikt door moord”, stond er, en: “Slachtoffer geïdentificeerd als Jong

Wang Cho”, “Dader voortvluchtig” en ten slotte: “Slachtoffer is een bekende in kringen van Hongkongse triaden”. Joe schoot overeind op het bed en staarde gebiologeerd naar het scherm. De bekende beelden werden vertoond van een ambulance met werkende zwaailichten, een toegedekt lijk op een brancard, de zich verdringende sensatiezoekers. De flitsen van de persfotografen. Langzaam begon het besef tot Joe door te dringen dat het echt waar was. Zijn doelwit, Johnny Cho, was dood. Klaarblijkelijk waren er tien minuten nadat premier Hu het gebouw had verlaten, enkele schoten gelost en was Cho geveld. Een opgewonden ooggetuige verklaarde dat hij gezien hoe er fontijntjes van bloed op zijn rug waren verschenen, al was hij een krankzinnige kermisact. Niemand had de schutter echter gezien. Na de moord was er paniek uitgebroken onder de honderden aanwezigen en in dit tumult had niemand zelfs nog maar gezien uit welke richting de schoten afkomstig waren geweest.

Joe wreef in zijn ogen en zakte verbijsterd achterover op zijn bed. Hoe bizar het ook was, iemand leek zijn missie alsnog te hebben uitgevoerd! Was dat sowieso mogelijk? Of zou het misschien toch toeval zijn? Tenslotte waren er al geruchten dat er een vete tussen enkele triaden op het punt van ontploffen stond. Konden die ook niet net dit ene evenement hebben gebruikt als moment om toe te slaan?

Maar Joe wist dat dit wel heel onwaarschijnlijk was. Zou er met die draconische veiligheidsmaatregelen nog een geweer naar binnen gesmokkeld kunnen zijn? Die kans was wel heel klein. Blijf de mogelijkheid over dat iemand het geweer had gebruikt dat voor hem was klaargelegd. Maar wie dan? Zoals zijn baas Corradi wel had verteld, durfden de tegenstanders van Cho het absoluut niet aan zelf een aanslag te plegen, in de vrees op gruwelijke represailles.

Opeens drong zich een ander idee bij Joe op. Wat nou als Eddie de moord had gepleegd? Zo heel gek was dat misschien niet eens. Gisternacht nog had hij meermalen gedacht dat Eddie misschien wel heel geschikt was voor zo'n taak; hij zat immers zo vol met koude woede! Maar meteen verwierp Joe het idee weer: een onschuldige handelsreiziger die opeens huurmoordenaar wordt, het moest niet gekker worden! Bovendien had hij Eddie toch niets verteld? Joe veerde op. Natuurlijk had Eddie wel zijn koffertje in handen gekregen! Had daar voldoende informatie in gezeten voor Eddie om zelf uit te knobbelen wat de werkelijke reden was voor zijn komst? Het was niet onmogelijk... Niets was onmogelijk, niet hier aan de andere kant van de wereld, waar de werkelijkheid een stuk dunner leek dan thuis in New York. Niets meer dan een vliesje, zo eenvoudig om door te prikken. Zo gemakkelijk om een greep te doen naar alle werkelijkheden die zich achter deze ene werkelijkheid leken te verbergen.

Joe schudde zijn hoofd om al deze verwarde gedachten uit zijn hersenpan te verdrijven en zette het geluid harder, in de hoop meer te weten te komen over de moord. En omdat hij een menselijke stem nodig had, die hem er van weerhield zijn verstand te verliezen... Hij bleef televisie kijken tot zijn ogen van vermoeidheid dichtvielen.

Als hij eindelijk in slaap gevallen is, droomt hij meteen onrustig. Zoals wel vaker begint de droom met zijn vaste nachtmerrie: hoe hij op een avond iemands appartement binnen dringt. In het donker sluipt hij naar diens slaapkamer. Hij ziet zijn doelwit breeduit op het bed liggen, slechts gekleed in een boxer en met de lakens van zich af geslagen, subtiel

beschenen door het door de ramen binnen schijnende maanlicht. Joe spant de haan en daarmee wordt de man wakker. Hij richt zich overeind op zijn ellebogen en staart Joe aan. “Wat”, kan hij nog uitbrengen, voor Joe twee keer schiet met zijn pistool. De demper zorgt ervoor dat er geen luide knallen klinken.

Hij blijft enkele momenten roerloos staan om te zien hoe het bloed de hagelwitte lakens doordrenkt, een vlek die steeds groter wordt, net zoals het gif van het schuldgevoel dat zich in Joe opbouwt. “Een vader, godverdomme”, denkt hij, :”die alleen zo dom is zijn gokschulden niet te betalen. Niemand verdient het zo te sterven!”

Hij hoort iets achter zich en draait zich om. Een kind kijkt hem met grote ogen van schrik aan. Een jongetje, van misschien acht of tien jaar oud. Bewegingloos, als een konijn in de koplampen. “Shit”, denkt Joe, “die koter van hem had hier helemaal niet moeten zijn”. Maar tegelijkertijd weet hij dat hij geen getuigen kan gebruiken. De ogen van de jongen schieten even naar het bloederige tafereel achter hem in de slaapkamer, voor weer naar hem terug te keren. Of, beter gezegd; naar het pistool dat hij nu langzaam heft. “Nee, doe het niet”, probeert Joe te roepen naar zichzelf, “doe het niet Joe, je vergeeft het jezelf nooit”. Maar die andere Joe, zegt, net als in alle andere dromen: “Sorry, kid”. En weer twee plofjes... Twee zachte plofjes zijn het maar, maar toch rijten ze niet alleen de jongen open, maar ook hemzelf. Hij stommelt onvast de kamer uit en voelt zich misselijk. Hij trekt aan de deur en valt half naar buiten, om...

... neer te komen op een stoep in het heldere licht van een zomermiddag. Hij krabbelt moeizaam overeind en kijkt om zich heen. Tot zijn verbazing bevindt hij zich in een onbekende stad, die toch, op de een of andere manier, vagelijk bekend voorkomt. Hij komt omhoog en ziet een straatnaambordje. ‘*Telegraph Avenue*’, staat er te lezen...

Wordt vervolgd...